

ANDREUCCI v. ITALIJA

(Eur. Court H.R., 27. 2. 1992, Series A no. 228-G)

Gospod Aldo Andreucci je bil italijanski državljan, živeč v Rimu.

18. 3. 1985 je podal zahtevo za povrnitev škode, ki mu je bila povzročena med preprirom z nekim gospodom S. in njegovimi starši. Preiskava se je pričela 30. 4. 1985 in se nadaljevala 21. 10. 1985 in 18. 2. 1986, ko je Okrajno sodišče v Rimu odredilo, naj se poda mnenje izvedenca medicinske stroke. Preiskava dne 11. 3. 1986 je bila odložena zaradi odsotnosti zadolženega izvedenca. Slednji je zaprisegel 19. 5. 1986. Dano mu je bilo devetdeset dni, od 5. 6. 1986 dalje, da poda svoje mnenje. Ker v tem roku naloga ni bila izpolnjena, je prišlo do preložitve s 3. 11. 1986 na 2. 12. 1986.

Preiskava je bila končana 9. 2. 1987 in preiskovalni sodnik je določil, da bo obravnava pred pristojnim sodiščem 22. 2. 1989. Neznane dne je Okrajno sodišče v Rimu ugodilo pritožnikovi zahtevi. Pritožnik je pred Evropskim sodiščem potrdil, da ni bila podana pritožba. 14. 11. 1989 mu je bila s strani tožencev izplačana vsota, določena s strani okrajnega sodišča.]

1.-10. [...]

Postopki pred Komisijo

11. Gospod Andreucci se je 23. 5. 1987 pritožil na Komisijo. Opozoril je na dolžino civilnega postopka, ki ga je sprožil, ter na 1. odstavek 6. člena Konvencije.

12. Komisija je pritožbo dopustila 11. 5. 1990. V svojem poročilu z dne 15. 1. 1991 je soglasno menila, da je prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena. Celotno besedilo mnenja Komisije je bilo k sodbi Sodišča dodano kot aneks.

Pravna vprašanja

I. Domnevna kršitev 1. odstavka 6. člena Konvencije

13. Pritožnik je trdil, da postopek, ki ga je sprožil, ni bil zaključen v razumnem roku, kot to zahteva Konvencija.

Vlada to zavrača, medtem ko Komisija s pritožnikom soglaša.

14. Obdobje, ki ga je potrebno upoštevati, se je pričelo 18. 3. 1985, ko je bil pred Okrajnim sodiščem v Rimu sprožen postopek zoper gospoda S. in njegove starše. Končalo se je 14. 11. 1989, ko je bila pritožniku izplačana sodno dodeljena vsota.

15. [...]

16. Vlada se je sklicevala na zapletenost dejstev in preobremenjenost Rimskega okrajnega sodišča. Navedla je tudi, da pritožnik ni podal zahteve, da bi se o njegovi zahtevi odločilo hitreje.

Gospod Andreucci je po drugi strani trdil, da gre za enostaven primer. Obdobje, dolgo nekaj več kot dve leti med končanjem preiskave (9. 2. 1987) in obravnavo pred sodiščem (22. 2. 1989), je po njegovem mnenju prestopilo meje dopustnega glede na 6. člen Konvencije.

Komisija je menila, da oblika primera ne more opravičiti dolžine postopkov. Opozorila je na obdobje neaktivnosti sodnih oblasti med 9. 2. 1987 in 22. 2. 1989.

17. Sodišče izpostavlja, da je preiskava trajala skoraj triindvajset mesecev, nakar sta potekli še dve leti do obravnave pred sodiščem.

Glede na prvo podano obdobje je bil preiskovalni sodnik tisti, ki je zatajil glede vestnega nadzora dela izvedencev (glej Capuano v. Italija, Eur. Court H.R., 25. 6. 1987, no. 119), vendar je potrebno upoštevati tudi število prič in težave v zvezi z njihovim zaslišanjem.

Drugo obdobje se zdi na prvi pogled predolgo. Vlada se je sklicevala na zaostanek primerov pri Rimskem okrajnem sodišču, toda 1. odstavek 6. člena postavlja državi podpisnici Konvencije zahtevo, da uredi svoj pravni sistem tako, da lahko sodišča zadovoljijo vse zahteve Konvencije (glej Vocaturo v. Italija Eur. Court H.R., 24. 5. 1991, Series C no. 206). Obdobje pod vprašajem pa je sprejemljivo, če upoštevamo celotno trajanje postopkov, kot je tudi potrebno

18. Zamude, ki so se pripetile v postopkih, niso bile dovolj velike, da bi prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena.

Zavoljo navedenega sodišče soglasno:

- odloča, da ni prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena Konvencije.

Mnenje Evropske komisije za človekove pravice

(podano v poročilu Komisije z dne 15. 1. 1991)

I. Dopustnost zahteve

1.-17. [...]

18. Pred Komisijo se je gospod Andreucci pritožil nad pretirano dolžino postopka in domnevno kršitvijo 1. odstavka 6. člena Konvencije.

p

II. Problem primera

19. Celotni problem v danem primeru je, ali je dolžina postopka presegla razumni rok, ki ga zahteva Konvencija.

1. Splošna ocena

20. [...]

21. Komisija je že izpostavila, da postopki, ki so postavljeni pod drobnogled in zadevajo zahteve za odškodnino za poškodbe, povzročene med napadom na pritožnika, sodijo med civilne pravice, tako da so lahko predmet Konvencije in spadajo v obseg 1. odstavka 6. člena.

22. Razumnost dolžine postopka je potrebno oceniti glede na okoliščine primera in glede na naslednji merili: zapletenost primera ter ravnanje pritožnika in odgovornih organov.

2. Določitev in ocena dolžine postopkov

23. Postopek se je pričel 18. 3. 1985 pred Rimskim okrajnim sodiščem.

24. Sodba sodišča je bila spravljena v register 15. 10. 1989. Obdobje, ki ga je potrebno upoštevati, je dolgo štiri leta, šest mesecev in sedemindvajset dni.

25. Pritožnik trdi, da se ta časovna luknja glede na zahteve Konvencije ne more označiti kot sprejemljiva.

Vlada trdi, da je dolžina postopkov ustrezala zapletenosti dejstev. Sklicevala se je tudi na preobremenjenost Rimskega okrajnega sodišča in tudi, da bi lahko pritožnik zahteval krajše časovne posledke.

26. Komisija meni, da zapletenost primera ne opravičuje dolžine postopka.

27. Dejansko se kaže obdobje neaktivnosti, ki se je odvijalo v postopkih od 9. 2. 1987 do 22. 2. 1989, pripisati ravnanju italijanskih sodnih organov.

28. O trditvi Vlade glede preobremenjenosti Rimskega okrajnega sodišča Komisija ugotavlja, da ni bila takšna, da bi lahko z njo opravičili prikrajšanje pritožnika za njegove pravice, ki mu gredo po 6. členu Konvencije. [...]

29. Glede možnosti zahteve za obravnavo v krajšem času po mnenju Komisije Vlada ni uspela prikazati, da bi bil takšen ukrep učinkovit.

30. Komisija meni, da je bila dolžina obravnavanih postopkov pretirana in neskladna z zahtevo razumnega roka

3. Sklep

31. Komisija soglasno ugotavlja, da je prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena Konvencije.